

Egy állítólagos összetétel.

Az *eszmél* (*eszméll*) szót BUDENZ (MUSz. 801. 822) úgy magyarázza, hogy az denominális képzésű származéka az *eszmél v. *eszmér főnévnek: *eszmél-l v. *eszmér-l. Az alapszót összetételnek veszi; előtagja az *ész* szó, utótagja pedig a finn *miele* (mens; sinn, gedächtniss, verstand; lust, laune, wunsch), mord. *mel'* (sinn), votj. *mil* (sinn, gesinnung, lust), lapp *miälä*, *miäl* (mens, ingenium) stb. megfelelője. Tehát rokonértelmű tagokból álló összetétel volna, a milyen pl. a zürj. *mil-kid* (verstand, klugheit, gesinnung),

Ezen tetszetős magyarázat ellen így magában véve lényegesebb kifogást nem lehet tenni. Főlemlíthetnők ugyan azt, hogy az *eszmél v. *eszmér főnévnek magának semmi nyoma sincsen nyelvünkben; de hiszen hány olyan kétségtelen alapszót ismerünk, a mely csak származékaiban maradt reánk! Azt sem lehet igazán kifogásolni, hogy BUDENZ a hosszú *ll*-es *eszméll* alakból indul ki, s véghangját ketté választván, felét az alapszóhoz tartozónak veszi, másik felét meg képzőnek tartja. Igaz ugyan, hogy nyelvünkben számos példája van az *l* hang független megnyúlásának (pl. *fulánk*, *hálló*, *szóllít*, *kapáll*, *hegedüll* stb.), de miért ne lehetne ez esetben a hosszúság az eredetibb?

Azonban más szint ölt a dolog, mihelyt azt vizsgáljuk, hogy van-e, a mi ezt a magyarázatot támogatja. BUDENZ az *eszmél* (*eszméll*)-lel azonos elemekből állónak tartja az *ismer*, *ismér* (*esmér*, *ösmér* stb.) igét, a mely szerinte *ismerl helyett való, vagy lappangásba jutott denom. -*j* (-*g*) képzéssel alakult. Alapszavával (*ismér, *es-mér* stb.) a votj. *viz* (tő: *vizm-*), verstand, vernunft, sinn' és a zürj. *vežör* 'sinn, verstand, urteilkraft, gedächtniss' szót veti össze, s ezeknek a viszonyát következőleg magyarázza: «A votj. *vizm*; tőnek (n. *viz* úgy mint *sin* 'szem' e h. *sinm*;) a mi a másik

permi nyelvben, a zürjénben, mása lehetne, csak ezt találjuk: *vezör* sinn, verstand, urteilkraft, gedächtniss (*vezóra* verständig, klug, einsichtig; *vezört*-verstehen, begreifen); s ha ennek a votj. *vizm*-hez köze van, a mi pedig nagyon hihető, ezt csak úgy képzelhetjük, hogy a *vizm*_z elvesztette a végén a zürj. *vezör* végconsonansát, vagyis *vizm-r* helyett való (pl. *vizmo* [verständig, vernünftig] e h. *vizm_zro*), a zürj. *vezör* meg a votj. *vizm*- (illetőleg *vizm-r*) *m*-jét enyészttette el: *vezm_zr*, a melyből előbb *vezv_zr* s végre *vezör* válhatott» (822).

Ebből a fejtegetésből azonban hiányzik az, a mi talán valószínűvé tehetné a votj. *viz* (*vizm*-) és a zürj. *vezör* viszonyának illetén elképzelését, t. i. a föltett hangváltozások lehetőségének példákkal igazolása. S ha megkísértjük pótolni azt, a mi itt hiányzik, épen az ellenkező eredményt érjük el, mert csupa olyan adatot találunk, a melyek a föltett hangváltozásokat létleneknek bizonyítják. Nevezetesen:

1. A mi a szóvégi *r* elenyészését, vagyis a *vizm*- (*vizm_z*-) tőnek korábbi **vizm_zr*-ből csonkulását illeti, annak ellene mond az, hogy a zürjén *r*-végű szavaknak votják megfelelői is általában ilyen végűek, pl.

zürj. <i>vir</i>	blut:	votj. <i>vir</i>
« <i>ker</i>	balken:	« <i>kor</i>
« <i>šir</i>	maus:	« <i>šir</i>
« <i>migör</i>	leib:	« <i>mugor</i> stb.

2. A mi a votj. *vizm*- alapján a zürj. *vezör* eredetibb alakjául föltett **vezmör*-t illeti, ezt a hangváltozást egyetlen egy adattal sem lehet igazolni, hanem ellenkezőleg egész serege az adatoknak épen azt bizonyítja, hogy a votj. szóközépi mássalhangzót követő *m* a megfelelő zürj. szavakban mindig megvan. Ime egynéhány:

votj. <i>jukmes</i>	eisloch,	wuhne:	zürj. <i>jukmös</i>
« <i>bezmen</i>	schnellwage		« <i>bezmön</i>
« <i>kušman</i>	rettig		« <i>kušman</i>
« <i>ošmes</i>	quell, brunnen		« <i>ošmös</i>
« <i>éokmar</i>	knüttel		« <i>éokmar</i>
« <i>ukmäs</i>	neun		« <i>ökmäš</i>
« <i>kuiñmeti</i>	dritte		« <i>koimöd</i>
« <i>peñmit</i>	dunkel		« <i>peñid</i>
« <i>todmal-</i>	erkennen		« <i>tödmal-</i>
« <i>todmati-</i>	bekannt machen		« <i>tödmöd-</i>

és valamennyi dénóm. -m képzésű ige, mint :

votj. <i>izmi-</i> zu stein werden :	zürj. <i>izmi-</i>
« <i>junmal-</i> stark, fest werden	« <i>jonmi-</i>
« <i>kišmal-</i> reif werden	« <i>kišmi-</i>
« <i>lizmi-</i> blau werden	« <i>lözmi-</i>
« <i>nozmi-</i> frei werden	« <i>mezmi-</i>
« <i>šišmi-</i> faulen	« <i>šišmi-</i>
« <i>uzirmi-</i> reich werden	« <i>ozirmi-</i>
« <i>lökmi-</i> böš werden	« <i>lökmi-</i> stb. (Wied.)

E szerint, ha a votj. *vizm-*nek és a zürj. *vežör-*nek van is valami közük egymáshoz, — a minek a vizsgálása most nem föl-
adatom, — semmi esetre sem lehet amabból a zürj. *vežör-*nek ere-
detibb *vežmör alakjára következtetni, s még kevésbé lehet ezt a
létlen alakot a magyar *esz-mér (*esz-mél) és *es-mér magyarázá-
sára fölhasználni.

Nem tartom szükségesnek, hogy vizsgálat alá fogjam a többi
kérdést, a mely itten élémbe tolúl, pl. hogy az *eszmél* és az *ismér*
szavaknak van-e valami közük egymáshoz, meg a votj. *viz* (*vizm-*)
nek és a zürj. *vežör-*nek a m. *ész-*hez, a zürj. *vežört-*nek a finn
ymmärtä- 'érteni' igéhez stb., mint BUDENZ fölteszi. Mindezeket
máskorra hagyva, megelégedhetem annak a konstataálásával, hogy
BUDENZnek az *eszmél* igéről adott magyarázata föltevésnek magá-
ban véve elég tetszetős ugyan, de igazoló adatok híján mégsem
egyéb merő föltevésnél.

Azonban nem ezen nyomozások eredménye tett engem az *esz-*
mél szó összetett voltában kételkedővé, hanem az a jókora szócsa-
lád, a mely az *ész* szót a NySz.-ban és a MTsz.-ban körülveszi. Ott
van a köznyelvi *eszü*, *eszös*, *eszelős*, *esztelen*, *ki-eszül*- en kívül : *eszéd-ik*
(*eszéjéd-ik*, *eszöd-ik*, *eszüd-ik*), *eszénkéd-ik* (*eszénkéd-ik*), *mög-eszént*
stb., a melyek továbbképzett alakjaikkal (*eszösöd-ik*, *esztelenöd-ik*,
esztelenkéd-ik, *esztelenül*, *eszélkéd-ik* stb.) együtt mind kétségtelen
származékai az *ész* szónak ; s ezek láttára az a gyanú kelt bennem,
hogy talán az *eszmél* szó sem összetétel, hanem származékszó, mint
a többi, mert hogy előrésze (*esz-*) azonos az *ész* szóval, a felől
nem lehet kétségünk.

Ha barátja volnék a szertelen szótaglalásnak, hamarosan ké-
szén lehetnék az *eszmél* szó származék-voltának a bebizonyításával,
mert a mi nyelvcsaládunk annyira bővelkedik apró képzőelemek-

ben, hogy ha bonczoló késünkkel legapróbb ízeire vagdaljuk a szót majdnem mindig találunk itt vagy ott olyan képző-elemet, a melylyel a szétbonczolt szónak egyes apró ízeit azonosíthatjuk; s hanem, akkor segítségünkre jön valamely lappangónak vehető képző. A szófejtegetésnek ilyen módja, ha kellő óvatosság és körültekintés nélkül alkalmazzuk, könnyen valóságos etymologizáló játékká fajulhat, azért esinnyán kell vele bánni.

Az *eszmél* szót sem akarom tehát mindjárt apró ízekre szedni, hanem azt vizsgálom, hogy az alapszónak vett *esz* (= *ész*) után következő rész, a *-mél* így egészben véve képzőnek magyarázható-e.

A *-mél* végű szavak között kettő van olyan, a mely az *eszmél* alakulására nézve fölvilágosítással szolgálhat. Az egyik: *kegyémél*, 'kényeztetet, dédelget, gondosan ápol' (Moldvai csáng. MTsz.), a melyet a *kégy*, 'svavitas, gratia' (MA.) szó származékának, tehát denominális képzésnek tarthatunk (vö. *kégyés*: 1. mitis, amabilis; gütig, freundlich; 2. comis, benevolus, benignus; gutwillig, holdselig stb. NySz.; 1. kedves stb. MTsz.); arra ugyanis, hogy a *kégy*-et igének tartsuk, mint BUDENZ (MUSz. 10), a mord. *kelge*- 'szeretni, megölelni' nagyon gyenge alap, míg ellenben a *kégyés* kétségtelen denominális származék, s e mellett a *kégyetlen*-t is annak kell tartanunk, továbbá a *kégyelém* és a HB-beli *kegiggen* is minden nehezég nélkül annak magyarázható. E szerint a csángó *kegyémél*, mint a *kégy* szó származéka, eredeti értelme szerint így fogható föl: 'kegygyel (svavitas, gratia) működik' v. 'kegygyel ellát' v. 'kegyet tesz'; tehát a *-mél* képző olyan értékű benne, mint az *-i* ezekben: *keresztel*, *meghálál*, *ölel*, *büvöl*, *bájol*; *palástol*, *terhel*, *bérel*; *énekel*, *szól*, *cserél*, *csókol*, *tréfál*.

A másik, a melyre hivatkozhatunk, a *bécs*, *böcs* szóból képzett *bécsmél* (vö. *el-bécsmél*, 'vitupero, vilipendo' NySz. és *böcsmöl* ~ MTsz.). A köznyelvbeli *bécsmérél* nyilván ennek a továbbképzése és **bécsmélél*-ből lett hasontalanítással, úgy mint: [*sikál*] **sikárol* > *sikárol*, *bélel* > *bérel* MTsz., [*fözgöl*] **fözgölél* > *fözgörél* MTsz., [**sütköl*, vö. *sütkölöd-ik*] **sütkölél* > *sütkörél*, **mángolol* > *mángorol* stb. stb. A Faludinál és Kresznerics szótárában előforduló *becsmérez*, *böcsmérez* úgy viszonylik a *becsmél*, *böcsmél*-hez, mint pl. *fincároz* a *fincál*hoz (MTsz.). A NySz.-beli *bécsmél* akár a *bécsmérél* változata is lehet ugyan, t. i. *bécsmérél*-ből (*bécsmérél* > *bécsméli*), de nem kell okvetetlen annak venni, mert hosszú *ll*-je független meg-

nyúlás útján is keletkezhetett. A *böcsmöl* korábbi *böcsmél*-ből alakult a képző hangzójának megrövidülésével (vö. *iszmelöd-ik* MTsz. < *eszmélöd-ik) és labiális illeszkedésével, vagy talán a hasonló jelentésű *bucsmol*, *gucsmol* (MTsz.) hatása alatt, ha ugyan ismeretes az utóbbi Debreczenben, a honnan a *böcsmöl* közölve van.

A *böcsmél* igének magában eredetileg csak 'becscesel' (aestimatio, valor, pretium; honor, dignitas, existimatio) működik v. ellát' azaz 'becsül' lehetett a jelentése; erre vall a Csík-megyében élő különös alakulású *böcsmérés* szó, a melynek 'drágás' a jelentése, pl. *böcsmérés embër* 'drágás ember' (MTsz.) t. i. a ki a portékájának kelleténél nagyobb becses, árt szab. A 'vituperatio, vilipendo' jelentés eredetileg nyilván valamely igekötővel járt (vö. *el-böcsmél* NySz., azaz tkp., 'el-becsül'), s aztán magához az igekötő nélküli igéhez is hozzáfűződött, mint a hogy pl. az *el-fajul* jelentését, a melynek egyik hordozója az *el* igekötő, maga az egyszerű *fajul* ige is fölvette (pl. Feltö hogy végtére a kálvinistaságh a Mahumet tévelygésére ne *fajullyon* Mad: Evang. 570; s ma is pl. Mivé *fajult* ... = mivé fajúlt el).

A *kegy-mél* és a *böcs-mél*-hez hasonló alakulású az *esz-mél*, a melynek amazok szerint tkp. 'észszel működik' volt az eredeti jelentése. Ezzel szépen összevágna a szónak és származékainak, valamint igekötős összetételeinek a régibb nyelvből meg a mai élő nyelvből kimutatható jelentései. Így *eszmél*: reputo, considero MA.; denken, bedenken, auffassen NySz.; *meg-eszmél*: reputo, considero MA.; bedenken NySz.; *föl-eszmél*: evigilo Kr.; erwachen NySz.; öntudat nélküli állapotából eszmélni kezd, öntudatra vergődik CzF.; *eszmélkédik*: cogito, nachdenken NySz.; gondolkodik, töri a fejét; emlékszik MTsz.; *föl-eszmélkédik*: se recolligere, ex deliquio redeo, compos fio mentis SI.; zur besinnung kommen NySz.; *még-eszmélkédik*: ~NySz.; *iszmelődik*: eszméltre tér, magához tér, ébred MTsz.; *eszméletés*: gondolkodó, elmélkedő MTsz. stb.

Már most hozzáfoghatunk a *-mél* képző elemzéséhez. Utó-résében könnyű fölismerni az *-ál*, *-él* gyakorító képzőt (ugrál, dobál, vetél, metél, nézél stb.), s így tulajdonképeni igesítő képzőnek az *-m* marad. De van-e nyelvünkben vagy a rokonaiban denominális *-m* igeképző? BUDENZ összehasonlító alaktanában (145—149) ki van mutatva, hogy a legtöbb rokon nyelvben található ilyen képző;

csak az a kérdés, hogy a mi *-m*-ünket azonosíthatjuk-e vele. BUDENZ összeállításából ugyanis az tűnik ki, hogy a rokon nyelvek denominális *-m* igeképzője általában „vmivé levést, válást” jelöl, pl. *vog-nār* csupasz, meztelen : *nārm-* csupasz lesz, kopaszodik ; *nās* tompa : *nāsm-* tompul ; osztj- *neš* tompa : *nešma-* tompul ; zürj. *virós* véres : *virósmi-* véres lesz ; votj. *je* jég : *jemi-* jéggé lesz, megfagy ; mord. *akša* fehér : *akšimi-* fehéredik ; cser. *volgodo* világos : *volgodem-* világosodik ; lp. *bastel* éles : *bastalme-* élesedik stb.

Tudjuk, hogy a mi nyelvcsaládunkban nagy szaporasággal kifejlődött denominális igeképzés értékei nincsenek teljes kizárólagossággal a képzőalakok szerint megoszolva, vagyis egy és ugyanaz a képző különféle értelemben alkalmazva fordul elő. A denominális igeképző — mint BUDENZ mondja, — az általánosabb igefogalomnak (pl. *facere*, *afficere*, *agere*, *esse*, *fieri*) felel meg, s ehhez az alapszóbeli névszófogalom határozói viszonyban áll. «A határozás viszonya nem lévén megjelölve, annak hozzáértése ugyanazon denom. igeképzés mellett néha többféle is lehet ; pl. *füstöl* = füstöt tenni (füstöt ereszteti : *rauchen*) és : füsttel tenni (füsttel betölteni, f. készíteni : *räuchern*). Nemkülönben okozhat különös jelentésbeli elágazást az esetlegesen szorosbító fölfogás ; pl. finn *lehti-*, *lehdittä-* (tkp. *blättern* ; *lehte* *blatt*) = *foliis exuere* és *foliis ornare* (UA. 118.). Erre lépten-nyomon akad példa. Vegyük csak a mi *-l* és *-z* képzőnket. Az *-l* értékei : 1. vmit tesz, létrehoz : *szól*, *énekel* ; 2. vmivel működik : *fésül*, *kaszál* ; 3. vmivel ellát : *fejél*, *talpal* ; 4. vmiül működik : *kémel*, *orvosol* ; 5. vminek vél, tart, mond : *csodál*, *rosszal*, *kevesel* ; 6. vmivé tesz : *meg-másol*, *darabol*, *igazol*. A *-z* értékei : 1. vmivel ellát : *ruház*, *foltoz* ; 2. vmivel működik : *vesszőz*, *botoz* ; 3. vmit tesz, létrehoz : *ágyaz*, *lármáz* ; 4. vminek mond : *uraz*, *szamaraz* ; 5. vmivé tesz : *csonkáz*, *tisztáz*, *apróz*. Ime milyen sokféleség ! S a rokon nyelvekben szintén bőségesen találunk erre példákat ; így a finn *-da*, *-dä* (*-ta*, *-tä*, *-’a*, *-’ä*) képzés különféle értékeinek föltüntetésére szolgáljanak a következő példák : (*silmä* szem) *silmää-* pillant, tekint, megnéz ; szemmel megver, megigéz ; (*matka* út) *matkaa-* utazik ; (*noke* korom) *nokea-* bekormoz ; kormot letisztít ; (*paimen* pásztor) *paimenta-* pásztorol ; (*kuiva* száraz) *kuivaa-* szárít. Hasonló a lapp *-de*, *-te* képző szereplése, pl. (*suddo peccatum*) *suddode-*, *suddote-* peccare, vétkezni ; (*čorbma*, *čorbmo* faust) *čorbmade-*, *čormote-* mit der faust schlagen,

öklözni; (*birtes, piktes vestis*) *bivteste-, pikteste-* vestire; (*svaines knecht*) *svaineste-* als knecht dienen, szolgálni. A ‚vmivé tevést‘ jelentő finn *-tta, -ttä* képzőt (pl. *muu* más: *muutta-* másít, változtat) ‚vmivel ellát‘ jelentéssel is találjuk alkalmazva, pl. *vyö* öv: *vyöttä-* övez; *syy* ok: *syyttä-* okol, vádol; *apu* segítség: *autta-* (K. *avutta-*) segít. Az *-itta, -ittä* képző is ilyen kettős szereptű, pl. *pala* darab: *paloitta-* darabol; *pikä* hosszú: *pikittä-* hosszabbít, folytat; ellenben: *rauta* vas: *raudoitta-* megvasal; *kunnia* tisztelet: *kunnioitta-* tisztel. A zürjén *-al* képző nemcsak ‚vmivé válást‘ jelöl, pl. *il* ferre: *ilal-* sich entfernen, *görd* roth: *gördal-* roth werden, hanem ‚vmivel működés‘ értelmében is előfordul, pl. *vugir* angel: *vugral-* angeln; *gogin* hobel: *gognäl-* hobeln; *sol* salz: *solal-* salzen; sőt ‚vmivel ellát‘ vagy akár ‚vmivé tesz‘ jelentéssel is, pl. *lok* bös: *lokal-* bös machen, ärgern; *röm* schöne farbe: *römal-* bunt machen, färben. Hasonlóképen a votjában, pl. *cirs* sauer: *cirsal-* sauer werden; *žob* schmutz: *žobal-* besudeln; *kener* zaun: *keneral-* einzäunen; ‚ymiül működés‘ értelmében: *var* knecht, diener: *varal-* dienen (UA. 126, 157, 160).

Végre, hogy visszatérjünk a szóban forgó *-m* képzőhöz, az sem szorítkozik csupán a ‚vmivé válás‘ jelölésére, hanem némely esetben más szerepet is vállalt. Így ‚vmivel működik, ellát‘ vagy akár ‚vmivé tesz‘ értelemben találjuk alkalmazva a votjában, pl. *šod* fekete, sötét, piszkos: *šodm-al-* befeketíteni, bepiszkolni (Munk.); schreiben (Wied.); *tođi* fehér: *tođim-al-* fehéríteni (Munk.); *gord* roth: *gordm-al-* (roth) färben, anstreichen, schminken (Wied.); — ‚vmit tesz‘ jelentéssel a vogulban, pl. *pití* fészek: *pitím-l-* fészkel (*vuj jiw-saw-kiwert pitímli* a madár a bokorban fészkel NyK. 23: 376). E szerint nem járunk el önkényesen, midőn az *eszmél*-beli (nemkülönbén a *kegymél-* és a *bécsmél*-beli *-m* képzőnek ‚vmivel működik‘-féle jelentést tulajdonítunk.

Azonban híja volna ennek a magyarázatnak, ha ezt az *-m* képzőt csakis az *-él* képzővel társulva tudnók fölmutatni. De találkozzunk vele más képzők társaságában is.

Nem veszem számba a székely *eszméd-ik* (v. *eszmééd-ik*?) szót (vö. Alig eszmeedtem fel, úgy elaludtam volt MTsz.), mert ez szóvegyülés útján keletkezett (*eszmél*+*eszéd-ik* v. *eszééd-ik*); nem az *eszmül*-t sem (*fő-eszmül*: fölébred, Hetés MTsz.), mert ez valószínűleg nem egyéb, mint az *eszmél* szónak a hetési nyelvjárás ismer-

retes hangsajátságai szerint alakult változata, a melynek a hangalakjára esetleg a vele azonos jelentésű *fő-üdüil* (Nyr. 2 : 467) is hatással lehetett. De már ide vonandónak tartom a székelyföldi *eszénkéd-ik*, *eszinkéd-ik*, (*eszénkéd-ik*), magához tér, eszméletre tér, szót (MTsz.), a mely korábbi **eszém-kédik*-ből (vö. *káromkodik* > *káronkodik*) vagy akár **eszémt-kédik* > **eszént-kédik*-ből (vö. *teremt* > *terent*) való. Az utóbbinak a föltevésére följogosít a szintén székelyföldi *még-eszént* 'megsejt' (MTsz.) szó, a melyet megint korábbi **még-eszémt* > **még-eszént*-ből fejlődöttnek bizonyít egy változata, t. i. a székelyföldi *még-szént* (*még-szent*, *még-szönt*), 'észrevesz, megsejt, nesztét veszi' (Vadr.; Nyr. 6:324; 8:473; 9:26; 10:40). A **még-eszént* > *még-szént* épen olyan fejlődés, mint *még-ijed*, *még-ijeszt* > *még-jed*, *még-jeszt* (a Székelyföldön és Dunán túl; vö. *még: ijeszke*, *ijesztéget*, *ijesztget*, *ijesztő* > *jeszke*, *jesztéget*, *jeszget*, *jesztő* MTsz.). A *még-szént*-nek pedig még eredetibb *még-szémt* alakja is él, 'észrevesz' jelentéssel Csallóközben (Nyr. 1 : 332; Csaplár Benedek közlése és a magam tudomása szerint is). Ebben a *még-szémt* < **még-eszémt* igében ugyanazt az *-m* képzőt, még pedig ugyanabban a jelentésben ('ymivel működik') találjuk, mint az *eszmél*-ben, csak más deverbális képzővel társulva (*ész: *eszém-él* > *eszm-él*; **eszém-t* > *szém-t* > *szént*, másrészt: **eszént* > *eszént*).

Mind ezek után, azt hiszem, nem lehet kételkednünk abban, hogy az *eszmél* szó nem összetétel, mint BUDENZ magyarázta, hanem az *ész* szónak származéka; s még csak annyit akarok hozzátoldani, hogy képzőjének, a *-mél*-nek izról-izre való megfelelőjét is fölismerhetjük a fönnebb idézett votj. *šodmal-*, *tođimal-*, *gordmal-* igék *-mal* képzőjében.

SZINNYEI JÓZSEF.